

Arrest

nr. 91 259 van 9 november 2012
in de zaken RvV X, X en X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012, op 28 juli 2012 en op 30 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL, en van advocaat A. ALENKIN, die verschijnen voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

- aangaande S. A.:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 20 februari 1975 in Bishkek (Kirgizië). In 2001 huwde u traditioneel en in 2002 officieel met S. Z. {...} (O.V. xxxxxxxx). U vluchtte samen met uw vrouw, S. Z. {...} (O.V. xxxxxxxx), en uw twee zonen, alsook uw zus, M. Z. {...} (O.V. xxxxxxxx), en haar zoon, naar België.

Sinds 2005 verkocht u kledij op de markt 'Dordoy' in Bishkek, samen met uw zus M. Z. {...} (O.V. xxxxxxx), die er een kraam had. Op de markt betaalden alle kraamuitbaters een maandelijks bedrag aan een criminele groepering in ruil voor bescherming tegen andere criminelen. Toen de leider van deze criminele groepering, Risbek, die tevens een gevestigd samenwerkingsverband had met de directie van de markt, werd omgebracht in 2006 of 2007, ontstonden er problemen op de markt. Zo eisten leden van andere criminele groeperingen nu geld voor bescherming, waarbij ze de bedragen fors optrokken. Omdat de kraamuitbaters op de markt hier niet mee akkoord gingen stapten ze naar de directie van de markt, die hen meedeelde dat ze de nieuwe afpersers niet dienden te betalen totdat een nieuwe groepering de controle op de markt zou vestigen. Na verloop van tijd ontstond een nieuw samenwerkingsverband tussen de directie van de markt en een nieuwe criminele groepering. Hierop ging het merendeel van de kraamuitbaters over tot het betalen van de nieuwe afpersers in ruil voor bescherming. Uzelf weigerde echter hen te betalen. Wat u immers frustreerde, was dat deze nieuwe afpersers meer geld eisten van mensen van Oeigoerse origine, dan van mensen van Kirgizische origine. Omdat u bleef weigeren hen te betalen, begonnen de nieuwe afpersers u te viseren. Zo werd u door hen geslagen toen u op weg was naar een feest. U richtte zich hierop tot de regionale politie (ROVD), die u echter niet verder hielp. Op een dag trof u een anti-Oeigoers opschrift aan op uw kraam. U richtte zich vervolgens tot het parket om aangifte te doen tegen uw afpersers. Daar vertelde men u echter dat de markt 'Dordoy' niet tot hun bevoegdheidsgebied behoort, en u werd er niet verder geholpen.

Op 8 maart 2011, toen u met uw wagen van de markt op weg was naar huis, werd u aan verkeerslichten klemgereden door een andere wagen. Er stapten 8 tot 9 mensen van de nieuwe afpersersbende uit de wagen die uw wagen beschadigden en uzelf ernstig sloegen. U verloor het bewustzijn en kwam weer bij in het ziekenhuis waar u van 8 maart 2011 tot 1 april 2011 werd opgenomen. In het ziekenhuis werden uw verklaringen over de oorzaak van uw verwondingen geregistreerd door de politie. Na uw ziekenhuisopname liet u uw wagen in een garage herstellen. Op 31 augustus 2011 werd uw wagen echter op de parking van de markt, vermoedelijk door uw afpersers, in brand gestoken.

Op 6 september 2011 werd u door één van uw afpersers met een anoniem nummer opgebeld. Hij deelde u mee dat ze uw zoon hadden ontvoerd. U kon uw zoon terugkrijgen in ruil voor een grote som geld. In het winkelcentrum sprak u vervolgens met de ontvoerders van uw zoon af, waar u hen het geld overhandigde opdat u uw zoon naar huis kon meenemen. Hierop bracht u uw gezin de volgende dag naar een familielid in Kazachstan. Uzelf keerde terug naar Bishkek om uw vlucht uit uw herkomstland te regelen. Uw zus, M. Z. {...} (O.V. xxxxxxx), zou samen met haar zoon met u en uw gezin het land uitvluchten, omdat zij en haar zoon problemen hadden met de plaatselijke politie, omwille van haar ex-man die een fanatieke moslim was. U gaf de reispaspoorten van u, uw vrouw, uw zus en uw neefje aan een smokkelaar die hiermee visa zou regelen voor uw reis.

Op 6 oktober 2011 vertrok u samen met uw gezin, en uw zus en haar zoon, per vliegtuig naar Moskou (Rusland). Daar werden jullie opgewacht door een smokkelaar die u en uw gezin met een minibus naar Polen bracht. Uw zus en haar zoon reisden met een andere smokkelaar, via een ander traject, door naar België. In Polen stapten u en uw gezin over in een andere wagen die jullie vervolgens naar België bracht, waar jullie aankwamen op 9 oktober 2011 en de volgende dag, samen met uw zus, een asielaanvraag indienden.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de Kirgizische identiteitskaarten van u en uw vrouw, het rijbewijs van u en uw vrouw, de geboorteaktes van uw zonen, en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen had met de nieuwe gevestigde afpersers op de markt waar u een kraam uitbaatte. Deze afpersers eisten

immers meer geld van u dan van andere kraamuitbaters, omwille van uw Oeigoerse origine. Daar u weigerde hen te betalen, werd u door hen vervolgd.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u niet wie de nieuwe gevestigde afpersers, die u weigerde te belaten in ruil voor bescherming en die u omwille hiervan ernstig vervolgden, waren (CGVS, p. 13-16). Dit is des te opmerkelijker gezien u verklaarde dat uw kennissen, bij wie u navraag deed over uw belagers, wel zouden weten wie zij zijn (CGVS, p. 19-20). Voorts is het weinig aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of de andere marktkramers op de markt 'Dordoy' gelijkaardigde problemen als u kenden (CGVS, p. 22). Daarnaast kon u zich niet herinneren wanneer u naar het parket ging om aangifte te doen tegen deze nieuwe afpersers, die u weigerde te betalen, en waar u niet werd verder geholpen (CGVS, p. 15). Ten slotte verklaarde u dat uw verklaringen over hoe u uw slagen en verwondingen had opgelopen waarna u in het ziekenhuis belandde door de politie werden geregistreerd. U zelf liet na om van deze gelegenheid gebruik te maken om aangifte te doen. U wist echter niet of er nadien iets met uw verklaringen werd gedaan, en u hebt zich hier geenszins over geïnformeerd (CGVS, p. 19). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Bovendien slaagde u er niet in enig begin van bewijs voor te leggen van de problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland. Zo slaagde u er niet in enig medisch attest voor te leggen van uw ziekenhuisopname van 8 maart 2011 tot 1 april 2011, ten gevolge van de slagen en verwondingen die uw afpersers u toedienden op 8 maart 2011, toen ze ook uw auto vernielden. U verklaarde dat u het zowaar vergat mee te nemen bij uw vlucht uit Kirgizië (CGVS, p. 14, 16, 18). Evenmin legt u enig begin van bewijs voor van de vernieling van uw auto, die u na uw ziekenhuisopname weer liet herstellen, noch van het feit dat uw auto in brand werd gestoken (CGVS, p. 17, 20-21). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw vrouw zo weinig op de hoogte is van de reden(en) van uw vlucht uit uw herkomstland, en haar verklaringen daarenboven niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met uw verklaringen. Zo wist uw vrouw niet waarom u werd vervolgd door uw afpersers. Zij wist immers niet of u uw afpersers dan wel betaalde (CGVS vrouw, p. 5-6). Daarnaast verklaarde uw vrouw dat u zich omwille van de vervolging door uw afpersers zowel tot de politie als tot het parket hebt gericht, hoewel ze niet precies wist naar aanleiding waarvan u zich tot hen richtte, en vervolgde ze dat uw klachten er werden aanvaard, doch geen resultaten opleverden (CGVS vrouw, p. 8-9). U verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat uw aangiften niet werden aanvaard (CGVS, p. 15, 24). Toen uw vrouw op uw verklaring werd gewezen, antwoordde ze dat u het haar zo vertelde, om haar niet ongerust te maken (CGVS vrouw, p. 8-9). Het is echter uiterst merkwaardig dat u uw vrouw dan nooit een juiste weergave van de feiten zou hebben gegeven, gezien u zich samen op internationale bescherming beroept. Zo is het dan ook weinig aannemelijk dat uw vrouw niet wist of u al dan niet naar de autoriteiten bent gegaan toen uw zoon op 6 september 2011 door uw belagers werd ontvoerd (CGVS vrouw, p. 9). Zij ook opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw vrouw verklaarde dat u op 4 april 2011 werd ontslagen uit het ziekenhuis, waar ze u ophaalde met een taxi en naar huis bracht (CGVS vrouw, p. 8), hoewel u verklaarde dat u op 1 april 2011 het ziekenhuis samen met uw vrouw verliet (CGVS, p. 18-19). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold. Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wist te vertellen dat u werd opgenomen in het ziekenhuis omdat u ernstig geslagen werd, en dat uw wagen werd vernield en later in brand werd gestoken (CGVS vrouw, p. 7 en 10), hoewel zij op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hier überhaupt niets over vermeldde (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

In dezelfde lijn is het weinig aannemelijk dat uw zus, M. Z. {..} (O.V. xxxxxxxx), met wie u immers samen op de markt een kraam uitbaatte en die samen met u naar België is gevlucht om zich te beroepen op internationale bescherming, zo weinig op de hoogte is van de reden(en) van uw vlucht uit uw herkomstland. Uw zus verklaarde weliswaar dat de situatie op de markt verschrikkelijk werd na de dood van Risbek, de leider van de criminele groepering die geld inde van de kraamuitbaters in ruil voor bescherming. Ze wist echter hoegenaamd niet welke problemen er dan wel waren na zijn dood. Zo wist zij niet waarom u werd vervolgd door uw afpersers. Ze wist evenmin of u de nieuw gevestigde afpersers, die na de dood van Risbek geld eisten in ruil voor bescherming, dan wel betaalde. Uw zus wist evenmin of andere kraamuitbaters aan de nieuw gevestigde afpersers betaalden (CGVS zus, p. 6-7). Verder wist ook zij niet of andere kraamuitbaters ook problemen kenden met de afpersers op de markt (CGVS zus, p. 17). Bovendien is het merkwaardig dat uw zus verklaarde dat alle marktkramers hetzelfde bedrag betaalden aan diegenen die geld eisten in ruil voor bescherming, en dat niemand werd bevoordeeld of benadeeld, zoals u nochtans beweerde (CGVS zus, p. 7; CGVS, p. 14-15). Aangaande

de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, wist uw zus opmerkelijk genoeg niet of u dan wel medische verzorging nodig hebt gehad (CGVS zus, p. 17), hoewel u verklaarde dat u van 8 maart 2011 tot 1 april 2011 werd opgenomen in het ziekenhuis omdat u door uw afpersers ernstig werd geslagen (CGVS, p. 14, 16, 18). Ten slotte wist uw zus niet of u enige stappen hebt ondernomen omwille van de afpersing en de problemen die u kende met uw afpersers (CGVS zus, p. 5, 17). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarenboven kunnen uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op DVZ niet geheel in overeenstemming worden gebracht. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw wagen werd vernield door uw belagers op 8 maart 2011. U liet uw wagen na uw ziekenhuisopname die hierop volgde in een garage herstellen. Op 31 augustus 2011 werd diezelfde wagen echter in brand gestoken (CGVS, p. 14, 16-17, 20). Op DVZ verklaarde u daarentegen dat uw auto op 8 maart 2011 volledig werd vernield, en dat ook uw nieuw gekochte auto nadien in brand werd gestoken (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaringen op DVZ werd geconfronteerd, beperkte u zich tot het ontkennen ervan (CGVS, p. 18), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet opheft. Verder is het weinig aannemelijk dat u op DVZ niets hebt vermeld over de ontvoering van uw zoon op 6 september 2011, waarna u besloot uw land te verlaten. U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u dit eerder niet hebt verteld, omdat u vreesde dat uw vrouw erover zou worden aangesproken en u haar die stress wilde besparen omdat ze toen zwanger was (CGVS, p. 3, 23). Deze uitleg verschoont echter niet waarom u op geen enkele manier melding maakte van dit zwaarwichtige incident dat mede de aanleiding vormde van uw vlucht. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Ten slotte verklaarde u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat u zich slechts één keer tot de autoriteiten wendde, met name het parket, toen de nieuwe groep afpersers op de markt geld van u eisten (CGVS, p. 14, 15). Behoudens dit, hebt u zich niet meer tot de autoriteiten gewend (CGVS, p. 15, 17, 19, 21, 22, 24). Op DVZ verklaarde u echter dat u verschillende keren werd aangevallen, waarna u hulp vroeg aan de autoriteiten, maar er nooit werd geholpen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u op uw eerdere verklaring op DVZ werd gewezen, antwoordde u dat u zich wel tot de ROVD hebt gericht nadat u door uw belagers werd geslagen toen u onderweg was naar een feest. Deze uitleg voegt echter louter een bijkomend element toe aan uw relaas, dat u niet had vermeld, en vermag hoegenaamd niet verklaren waarom u eerst uitdrukkelijk stelt buiten het parket 'nergens meer naartoe te zijn gegaan'. Aan uw uitleg kan overigens weinig geloof worden gehecht, gezien u zich niet meer herinnerde wanneer u dan wel werd geslagen toen u op weg was naar een feest, en zich vervolgens tot de ROVD wendde (CGVS, p. 24). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u samen met uw gezin en uw zus en haar zoon, per vliegtuig naar Moskou reisde, waar jullie werden opgewacht door smokkelaars. Eén van de smokkelaars vervoerde u en uw gezin naar Polen, waar jullie overstapten in een andere wagen waarmee jullie ten slotte naar België doorreden. Bij uw aankomst in België vergat u de internationale paspoorten van u en uw vrouw aan de chauffeur terug te vragen (CGVS, p. 11-12). De internationale paspoorten van u, uw vrouw, en uw zus en haar zoon, had u immers voor uw doorreis aan uw smokkelaar, die u opwachtte in Moskou, gegeven, omdat hij er visa mee zou regelen voor jullie reis naar België (CGVS, p. 8). U wist echter niet of er dan wel effectief een visum voor jullie werd geregeld, u verklaarde dit immers niet te hebben gezien. U wist evenmin of er valse reisdocumenten werden gebruikt. Voorts wist u niet zeker voor welk land een visum zou worden geregeld, hoewel u vermoedde dat het over een Pools visum zou gaan gezien u en uw gezin via Polen reisden. U wist evenmin met zekerheid of uw internationale paspoorten werden getoond onderweg van Rusland naar België (CGVS, p. 9-10). Voorts verklaarde u met uw reisbegeleiders ook geen concrete afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg van Rusland naar België iets mis zou lopen (CGVS, p. 12). Daarnaast wist uw vrouw hoegenaamd niet waar uw reispaspoorten nu zijn, noch waarom u ze voor uw reis aan één van de smokkelaars hebt gegeven. Ze wist evenmin of er een visum in uw reispaspoorten stond, en of ze überhaupt getoond werden onderweg (CGVS vrouw, p. 10-11). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Kirgizië, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw zo weinig konden vertellen over de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over mogelijke reisdocumenten die voor jullie werden geregeld. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat uit informatie waar het Commissariaat-

generaal over beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat een Schengenvisum persoonlijk dient te worden aangevraagd, zij het via een hiertoe persoonlijk ondertekend aanvraagformulier. Het is bijgevolg uiterst merkwaardig dat iemand in uw plaats voor uw binnenkomst in de Schengenzone een visum zou verkrijgen.

Jullie zouden onderweg van Kirgizië naar België zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 11-12; CGVS vrouw p. 11). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU via Polen zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 11-12; CGVS vrouw, p. 11). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw Kirgizische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Het is bovendien weinig aannemelijk dat u de internationale paspoorten van u en uw vrouw bij aankomst in België bent vergeten terug te vragen aan de chauffeur, en u niet waakzamer bent geweest ten opzichte van dergelijke belangrijke reisdocumenten en u geen poging hebt ondernomen ze alsnog terug te krijgen (CGVS, p. 9-10). Ten slotte is het uiterst merkwaardig dat zowel uw zus als u beiden verklaarden dat jullie uw internationale paspoorten vergaten terug te vragen aan de chauffeurs die jullie naar België brachten (CGVS zus, p. 8; CGVS, p. 8-9). Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Kirgizische identiteitskaarten van u en uw vrouw, het rijbewijs van u en uw vrouw, de geboorteaktes van uw zonen, en uw huwelijksakte), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, en uw huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar uw echtgenote, S. Z. {...} (O.V. xxxxxxxx), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 5), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus, M. Z. {...} (O.V. xxxxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat ook haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- aangaande S. Z.:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 18 juni 1980 in Bishkek (Kirgizië). In 2001 huwde u traditioneel en in 2002 officieel met S. A. {...} (O.V. xxxxxxxx).

U hebt uw land van herkomst verlaten omdat uw man, S. A. {...} (O.V. xxxxxxxx), er problemen ondervond met afpersers. Zo werd uw man op 8 maart 2011 ernstig geslagen, en ook zijn wagen werd toegetakeld. Hierdoor werd uw man van 8 maart 2011 tot 4 april 2011 opgenomen in het ziekenhuis. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis liet uw man zijn wagen herstellen. Op 31 augustus 2011 werd zijn wagen echter in brand gestoken. Omwille van zijn problemen deed uw man aangifte bij de politie en het parket, die zijn klachten wel aanvaardden maar hem niet konden helpen.

Op 6 oktober 2011 vertrok u samen met uw gezin, en met uw schoonzus, M. Z. {...} (O.V. xxxxxxxx), en haar zoon, die ook problemen kenden, per vliegtuig naar Moskou (Rusland). Daar werden jullie opgewacht door smokkelaars die jullie verder per wagen begeleidde. U en uw gezin werden naar Polen gebracht, waar jullie overstapten in een andere wagen die jullie vervolgens naar België vervoerde, waar jullie aankwamen op 9 oktober 2011 en de volgende dag, samen met uw schoonzus, een

asielaanvraag indienden. Na uw aankomst in België vertelde uw man dat uw zoontje op 6 september 2011 door zijn belagers werd ontvoerd en tegen betaling weer werd vrijgelaten.

B. Motivering

Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de reden van uw vlucht uit uw herkomstland, volledig verbonden is aan de problemen van uw man, S. A. {...} (O.V. xxxxxxxx) (CGVS, p. 5). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, S. A. {...} (O.V. xxxxxxxx), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man, S. A. {...} (O.V. xxxxxxxx), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen had met de nieuwe gevestigde afpersers op de markt waar u een kraam uitbaatte. Deze afpersers eisten immers meer geld van u dan van andere kraamuitbaters, omwille van uw Oeigoerse origine. Daar u weigerde hen te betalen, werd u door hen vervolgd.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u niet wie de nieuwe gevestigde afpersers, die u weigerde te belaten in ruil voor bescherming en die u omwille hiervan ernstig vervolgden, waren (CGVS, p. 13-16). Dit is des te opmerkelijker gezien u verklaarde dat uw kennissen, bij wie u navraag deed over uw belagers, wel zouden weten wie zij zijn (CGVS, p. 19-20). Voorts is het weinig aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of de andere marktkramers op de markt 'Dordoy' gelijkaardigde problemen als u kenden (CGVS, p. 22). Daarnaast kon u zich niet herinneren wanneer u naar het parket ging om aangifte te doen tegen deze nieuwe afpersers, die u weigerde te betalen, en waar u niet werd verder geholpen (CGVS, p. 15). Ten slotte verklaarde u dat uw verklaringen over hoe u uw slagen en verwondingen had opgelopen waarna u in het ziekenhuis belandde door de politie werden geregistreerd. U zelf liet na om van deze gelegenheid gebruik te maken om aangifte te doen. U wist echter niet of er nadien iets met uw verklaringen werd gedaan, en u hebt zich hier geenszins over geïnformeerd (CGVS, p. 19). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Bovendien slaagde u er niet in enig begin van bewijs voor te leggen van de problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland. Zo slaagde u er niet in enig medisch attest voor te leggen van uw ziekenhuisopname van 8 maart 2011 tot 1 april 2011, ten gevolge van de slagen en verwondingen die uw afpersers u toedienden op 8 maart 2011, toen ze ook uw auto vernielden. U verklaarde dat u het zowaar vergat mee te nemen bij uw vlucht uit Kirgizië (CGVS, p. 14, 16, 18). Evenmin legt u enig begin van bewijs voor van de vernieling van uw auto, die u na uw ziekenhuisopname weer liet herstellen, noch van het feit dat uw auto in brand werd gestoken (CGVS, p. 17, 20-21). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw vrouw zo weinig op de hoogte is van de reden(en) van uw vlucht uit uw herkomstland, en haar verklaringen daarenboven niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met uw verklaringen. Zo wist uw vrouw niet waarom u werd vervolgd door uw afpersers. Zij wist immers niet of u uw afpersers dan wel betaalde (CGVS vrouw, p. 5-6). Daarnaast verklaarde uw vrouw dat u zich omwille van de vervolging door uw afpersers zowel tot de politie als tot het parket hebt gericht, hoewel ze niet precies wist naar aanleiding waarvan u zich tot hen richtte, en vervolgde ze dat uw klachten er werden aanvaard, doch geen resultaten opleverden (CGVS vrouw, p. 8-9). U verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat uw aangiften niet werden aanvaard (CGVS, p. 15, 24). Toen uw vrouw op uw verklaring werd gewezen, antwoordde ze dat u het haar zo vertelde, om haar niet ongerust te maken (CGVS vrouw, p. 8-9). Het is echter uiterst merkwaardig dat u uw vrouw dan nooit

een juiste weergave van de feiten zou hebben gegeven, gezien u zich samen op internationale bescherming beroept. Zo is het dan ook weinig aannemelijk dat uw vrouw niet wist of u al dan niet naar de autoriteiten bent gegaan toen uw zoon op 6 september 2011 door uw belagers werd ontvoerd (CGVS vrouw, p. 9). Zij ook opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw vrouw verklaarde dat u op 4 april 2011 werd ontslagen uit het ziekenhuis, waar ze u ophaalde met een taxi en naar huis bracht (CGVS vrouw, p. 8), hoewel u verklaarde dat u op 1 april 2011 het ziekenhuis samen met uw vrouw verliet (CGVS, p. 18-19). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold. Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wist te vertellen dat u werd opgenomen in het ziekenhuis omdat u ernstig geslagen werd, en dat uw wagen werd vernield en later in brand werd gestoken (CGVS vrouw, p. 7 en 10), hoewel zij op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hier überhaupt niets over vermeldde (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

In dezelfde lijn is het weinig aannemelijk dat uw zus, M. Z. {..}(O.V. xxxxxxxx), met wie u immers samen op de markt een kraam uitbaatte en die samen met u naar België is gevlucht om zich te beroepen op internationale bescherming, zo weinig op de hoogte is van de reden(en) van uw vlucht uit uw herkomstland. Uw zus verklaarde weliswaar dat de situatie op de markt verschrikkelijk werd na de dood van Risbek, de leider van de criminele groepering die geld inde van de kraamuitbaters in ruil voor bescherming. Ze wist echter hoegenaamd niet welke problemen er dan wel waren na zijn dood. Zo wist zij niet waarom u werd vervolgd door uw afpersers. Ze wist evenmin of u de nieuw gevestigde afpersers, die na de dood van Risbek geld eisten in ruil voor bescherming, dan wel betaalde. Uw zus wist evenmin of andere kraamuitbaters aan de nieuw gevestigde afpersers betaalden (CGVS zus, p. 6-7). Verder wist ook zij niet of andere kraamuitbaters ook problemen kenden met de afpersers op de markt (CGVS zus, p. 17). Bovendien is het merkwaardig dat uw zus verklaarde dat alle marktkramers hetzelfde bedrag betaalden aan diegenen die geld eisten in ruil voor bescherming, en dat niemand werd bevoordeeld of benadeeld, zoals u nochtans beweerde (CGVS zus, p. 7; CGVS, p. 14-15). Aangaande de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, wist uw zus opmerkelijk genoeg niet of u dan wel medische verzorging nodig hebt gehad (CGVS zus, p. 17), hoewel u verklaarde dat u van 8 maart 2011 tot 1 april 2011 werd opgenomen in het ziekenhuis omdat u door uw afpersers ernstig werd geslagen (CGVS, p. 14, 16, 18). Ten slotte wist uw zus niet of u enige stappen hebt ondernomen omwille van de afpersing en de problemen die u kende met uw afpersers (CGVS zus, p. 5, 17). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarenboven kunnen uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op DVZ niet geheel in overeenstemming worden gebracht. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw wagen werd vernield door uw belagers op 8 maart 2011. U liet uw wagen na uw ziekenhuisopname die hierop volgde in een garage herstellen. Op 31 augustus 2011 werd diezelfde wagen echter in brand gestoken (CGVS, p. 14, 16-17, 20). Op DVZ verklaarde u daarentegen dat uw auto op 8 maart 2011 volledig werd vernield, en dat ook uw nieuw gekochte auto nadien in brand werd gestoken (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaringen op DVZ werd geconfronteerd, beperkte u zich tot het ontkennen ervan (CGVS, p. 18), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet opheft. Verder is het weinig aannemelijk dat u op DVZ niets hebt vermeld over de ontvoering van uw zoon op 6 september 2011, waarna u besloot uw land te verlaten. U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u dit eerder niet hebt verteld, omdat u vreesde dat uw vrouw erover zou worden aangesproken en u haar die stress wilde besparen omdat ze toen zwanger was (CGVS, p. 3, 23). Deze uitleg verschoont echter niet waarom u op geen enkele manier melding maakte van dit zwaarwichtige incident dat mede de aanleiding vormde van uw vlucht. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Ten slotte verklaarde u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat u zich slechts één keer tot de autoriteiten wendde, met name het parket, toen de nieuwe groep afpersers op de markt geld van u eisten (CGVS, p. 14, 15). Behoudens dit, hebt u zich niet meer tot de autoriteiten gewend (CGVS, p. 15, 17, 19, 21, 22, 24). Op DVZ verklaarde u echter dat u verschillende keren werd aangevallen, waarna u hulp vroeg aan de autoriteiten, maar er nooit werd geholpen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u op uw eerdere verklaring op DVZ werd gewezen, antwoordde u dat u zich wel tot de ROVD hebt gericht nadat u door uw belagers werd geslagen toen u onderweg was naar een feest. Deze uitleg voegt echter louter een bijkomend element toe aan uw relaas, dat u niet had vermeld, en vermag hoegenaamd niet verklaren waarom u eerst uitdrukkelijk stelt buiten het parket 'nergens meer naartoe te zijn gegaan'. Aan uw uitleg kan overigens weinig geloof worden gehecht, gezien u zich niet meer herinnerde wanneer u dan wel werd geslagen toen u op weg was naar een feest, en zich vervolgens tot de ROVD wendde (CGVS, p. 24). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u samen met uw gezin en uw zus en haar zoon, per vliegtuig naar Moskou reisde, waar jullie werden opgewacht door smokkelaars. Eén van de smokkelaars vervoerde u en uw gezin naar Polen, waar jullie overstapten in een andere wagen waarmee jullie ten slotte naar België doorreden. Bij uw aankomst in België vergat u de internationale paspoorten van u en uw vrouw aan de chauffeur terug te vragen (CGVS, p. 11-12). De internationale paspoorten van u, uw vrouw, en uw zus en haar zoon, had u immers voor uw doorreis aan uw smokkelaar, die u opwachtte in Moskou, gegeven, omdat hij er visa mee zou regelen voor jullie reis naar België (CGVS, p. 8). U wist echter niet of er dan wel effectief een visum voor jullie werd geregeld, u verklaarde dit immers niet te hebben gezien. U wist evenmin of er valse reisdocumenten werden gebruikt. Voorts wist u niet zeker voor welk land een visum zou worden geregeld, hoewel u vermoedde dat het over een Pools visum zou gaan gezien u en uw gezin via Polen reisden. U wist evenmin met zekerheid of uw internationale paspoorten werden getoond onderweg van Rusland naar België (CGVS, p. 9-10). Voorts verklaarde u met uw reisbegeleiders ook geen concrete afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg van Rusland naar België iets mis zou lopen (CGVS, p. 12). Daarnaast wist uw vrouw hoegenaamd niet waar uw reispaspoorten nu zijn, noch waarom u ze voor uw reis aan één van de smokkelaars hebt gegeven. Ze wist evenmin of er een visum in uw reispaspoorten stond, en of ze überhaupt getoond werden onderweg (CGVS vrouw, p. 10-11). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Kirgizië, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw zo weinig konden vertellen over de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over mogelijke reisdocumenten die voor jullie werden geregeld. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat een Schengenvisum persoonlijk dient te worden aangevraagd, zij het via een hiertoe persoonlijk ondertekend aanvraagformulier. Het is bijgevolg uiterst merkwaardig dat iemand in uw plaats voor uw binnenkomst in de Schengenzone een visum zou verkrijgen.

Jullie zouden onderweg van Kirgizië naar België zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 11-12; CGVS vrouw p. 11). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU via Polen zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 11-12; CGVS vrouw, p. 11). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw Kirgizische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Het is bovendien weinig aannemelijk dat u de internationale paspoorten van u en uw vrouw bij aankomst in België bent vergeten terug te vragen aan de chauffeur, en u niet waakzamer bent geweest ten opzichte van dergelijke belangrijke reisdocumenten en u geen poging hebt ondernomen ze alsnog terug te krijgen (CGVS, p. 9-10). Ten slotte is het uiterst merkwaardig dat zowel uw zus als u beiden verklaarden dat jullie uw internationale paspoorten vergaten terug te vragen aan de chauffeurs die jullie naar België brachten (CGVS zus, p. 8; CGVS, p. 8-9). Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Kirgizische identiteitskaarten van u en uw vrouw, het rijbewijs van u en uw vrouw, de geboorteaktes van uw zonen, en uw huwelijksakte), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, en uw huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar uw echtgenote, S. Z. {.} (O.V. xxxxxxx), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 5), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus, M. Z. {...} (O.V. xxxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat ook haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers zowel op 26 juli 2012, op 28 juli 2012 als op 30 juli 2012 een beroep hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012 zodat het omwille van een goede rechtsbedeling past deze beroepen met rolnummers 103 059, 103 310 en 103 329 samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandelingen, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Het gegeven dat verzoekers' identiteit, nationaliteit en origine niet worden betwist, houdt op zich niet in dat hun aanspraken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gegrond zijn. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen hebben verzoekers hun asielaas niet aannemelijk gemaakt en hebben zij evenmin aangetoond dat zij in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.6. Waar verzoekende partijen in hun betoog een summier samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door aldus te volharden in hun verklaringen dat verzoeker niet precies weet wie de nieuw gevestigde afpersers op de markt waren, dat het duidelijk gaat om etnische problemen, dat hij weigerde belastingen te betalen aan zijn afpersers, dat zij vrezen te worden mishandeld bij terugkeer, dat zij volharden in hun verklaringen over hun reisweg en dat er geen gevolg werd gegeven aan zijn klachten, weerleggen verzoekers geenszins de omstandige motivering van de commissaris-generaal waarom geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

3.7. Aangaande het motief inzake zijn vage verklaringen stelt verzoeker dat er na de dood van Risbek verschillende groeperingen aan de macht kwamen maar dat hij niet wist tot welke groepering de nieuw gevestigde afpersers uiteindelijk behoorden. Wie de spilfiguur was werd niet kenbaar gemaakt. Het gaat immers om een criminele bende. Verzoeker heeft geprobeerd hierover informatie in te winnen maar hij is hier niet in geslaagd zodat hem niet kan worden verweten dat hij aangaande de nieuw gevestigde afpersers geen concrete informatie kan geven. Verzoeker stelt wel een vermoeden te hebben, maar dit werd niet bevestigd door zijn vrienden of kennissen.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waar hij stelde dat niemand openlijk over de problemen praatte om zijn onwetendheid over de vraag of andere marktkramers gelijkaardige problemen kenden, te verantwoorden. Ieder was bezig met zijn eigen zaak en hij had weinig contact met de andere marktkramers.

Verder kan verzoeker zich niet herinneren wanneer hij aangifte ging doen bij het parket. Hij werd er de laan uitgestuurd en niet geholpen. Daar zijn poging aangifte te doen geen gevolgen kende heeft dit ertoe bijgedragen dat hij zich de datum niet meer kan herinneren. Dit voorval heeft eveneens geleid tot het wantrouwen van verzoeker in de autoriteiten. Daarom heeft hij zich ook niet verder geïnformeerd.

Verzoeker stelt ook weinig tijd te hebben gehad omdat hij altijd moest werken zodat hij niet alle details van de vervolgingen kende. Verzoeker wijst tevens op de stress die hij had om mogelijke vergissingen in zijn verklaringen te verantwoorden.

3.7.1. Verzoekers uitleg voor de vastgestelde onwetendheden kan geenszins overtuigen. Zo is het geenszins aannemelijk dat verzoeker niet weet wie de nieuw gevestigde afpersers waren. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij navraag ging doen bij kennissen en vrienden waarvan hij verklaarde dat deze wel wisten wie de belagers waren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 20). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat de nieuwe afpersers overal op de markt opereerden en dat ook de directie ervan op de hoogte was (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 14) zodat het geenszins aannemelijk is dat er niet onderling gepraat zou worden over deze nieuwe afpersers en men de identiteit van deze nieuwe afpersers niet zou kennen. Derhalve kan worden aangenomen dat, indien de feiten zoals verzoeker ze weergeeft zich werkelijk hebben voorgedaan, verzoeker op zijn minst weet wie de nieuw gevestigde afpersers waren. De Raad wijst er verzoekers voorts op dat het geheel van onwetendheden is dat het asielaas van verzoekers ongeloofwaardig maakt. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker, wanneer hem gevraagd werd of de andere kraamuitbaters gelijkaardige problemen kenden, slechts kan stellen dat hij het niet weet en dat er over zulke zaken onderling niet

gesproken wordt (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 22). Evenwel, gelet op verzoekers verklaringen dat alle marktkramers moesten betalen aan de afpersers en dat ze samen naar de directie zijn gegaan om te protesteren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 14) kan niet worden ingezien dat de marktkramers onderling niet zouden communiceren over eventuele andere problemen die zij met de afpersers zouden hebben. De vaststelling dat verzoeker volledig onwetend is of andere marktkramers ook problemen hadden, doet mede in het licht van de overige vastgestelde onwetendheden, terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Het argument van verzoeker dat hij weinig tijd had en moest werken zodat hij geen details kan geven, kan evenmin overtuigen om de onwetendheden te verklaren. Immers, wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met dergelijke zware feiten waarvan hij beweert slachtoffer te zijn geweest, mag redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich informeert over de kernelementen van zijn asielrelaas. De Raad ziet verder geenszins in hoe het feit dat verzoekers aangifte geen gevolgen heeft gekend, ertoe kan leiden dat verzoeker zich de datum van de aangifte zelfs niet eens bij benadering herinnert. Verzoeker komt niet verder dan het jaar 2011, de maand weet hij al niet meer (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15). De poging om hulp en bescherming te zoeken bij de autoriteiten is juist een heel belangrijk gegeven in het asielrelaas van verzoeker, dat bovendien net omwille van het feit dat deze poging niet gelukt is – wat een ontgoochelende vaststelling moet geweest zijn voor verzoeker – in zijn geheugen moet zijn gegrift. Bovendien moet de vaststelling dat zijn verklaringen in het ziekenhuis wel genoteerd werden door de politie, verzoeker er juist toe gebracht hebben te gaan informeren naar het verdere gevolg. Immers mag van verzoeker verwacht worden dat, wanneer alsnog blijkt dat de politie langskomt om verklaringen te noteren, hij geïnteresseerd is in de verdere gang van zaken. De vaststelling dat verzoeker echter nalaat zich hierover te informeren, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees. De Raad wijst er verder op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekers gestresseerd zijn, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoekers zou hebben verhinderd hun asielrelaas volledig en juist te vertellen.

3.8. Inzake het vastgestelde gebrek aan materiële bewijzen stellen verzoekers dat het voorleggen van documenten teneinde het asielrelaas te kunnen staven geen vereiste is in de asielprocedure. De verklaringen zijn het vertrekpunt. De vaststelling dat zij geen bewijzen kunnen voorleggen, tast de geloofwaardigheid niet aan. Verzoekers stellen voorts dat zij er tijdens hun vlucht niet bij hebben stilgestaan dat zij hun problemen zouden moeten aantonen aan de hand van documenten en dat ze geen tijd hadden deze te verzamelen of mee naar België te nemen. Zij zijn tot op heden in de onmogelijkheid om bijkomende stavingsstukken te krijgen via familie of kennissen in het thuisland.

3.8.1. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoekers hun relaas kunnen staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet onder andere op het feit dat verzoeker verklaarde dat er een medisch attest bestaat van zijn ziekenhuisopname – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas. Van verzoekers mag worden verwacht dat zij pogingen ondernemen om het relaas te staven. Waar zij stellen dat zij tot op heden in de onmogelijkheid zijn bijkomende stavingsstukken te verkrijgen via familie of kennissen in het thuisland is dit bovendien een gratuite bewering. Immers verklaarde verzoeker tijdens het gehoor nog contact te hebben met kennissen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 25). Tevens verklaarde verzoekster dat zij nog contact heeft met haar familie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekster, stuk 4, p. 3) zodat niet kan worden ingezien waarom zij niet via hun familie of kennissen aan stavingsstukken zouden kunnen geraken of althans pogingen daartoe ondernemen. De Raad treedt derhalve de vaststelling van de commissaris-generaal bij dat het gebrek aan materieel bewijs mede de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas ondermijnt.

3.9. Wat betreft de vaststelling dat zijn echtgenote onaannemelijk weinig weet over bepaalde elementen uit het asielrelaas betogen verzoekers dat verzoeker zijn vrouw niet over alle problemen heeft ingelicht teneinde haar niet onnodig ongerust te maken. Hij wou de problemen zelf oplossen zonder zijn vrouw erbij te betrekken. Dit is normaal in de Oeigoerse cultuur.

3.9.1. De Raad benadrukt evenwel dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door asielzoekers die zich op dezelfde feiten beroepen een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade, zinledig maken. Van verzoekers mag worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen kunnen afleggen over gebeurtenissen die de kern van hun asielrelaas uitmaken. De Raad acht het geenszins geloofwaardig dat wanneer echtgenoten besluiten samen hun land van herkomst te ontvluchten met elkaar niet zouden communiceren over de kernelementen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht. Het betoog van verzoeker om de onwetendheden van zijn vrouw over kernaspecten van het asielrelaas te verantwoorden, kan dan ook geenszins overtuigen.

3.10. Waar verzoekers betogen dat verzoekster zich omtrent de datum van het ontslag van verzoeker uit het ziekenhuis vergist heeft om de vastgestelde tegenstrijdigheid met de verklaringen van verzoeker te verantwoorden, kunnen zij evenmin overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij van 8 maart tot 1 april in het ziekenhuis heeft gelegen – hetgeen een lange periode betreft – en dat zijn echtgenote hem kwam bezoeken en bij zijn ontslag uit het ziekenhuis op 1 april ze samen de taxi hebben genomen naar huis (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, stuk 4, pp. 18-19). Gelet op het feit dat verzoekster verzoeker na een lange ziekenhuisopname is gaan ophalen bij zijn ontslag, mag redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij de juiste datum kent van zijn ontslag. De vaststelling dat zij deze datum in tegenstelling tot verzoeker situeert op 4 april waarvan ze dan nog niet zeker is (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekster, stuk 4, p. 8) doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

3.11. Waar verzoekers nog betogen dat verzoekster haar verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangevuld en dat dit aldus geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, kunnen zij evenmin gevolgd worden. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen en dit reeds vanaf het eerste interview. Zoals blijkt uit de vragenlijst (stuk 10, p. 1) werd verzoekster er bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat zij de voornaamste elementen of feiten dient weer te geven die wijzen op haar vrees voor vervolging. De vaststelling dat verzoekster diverse kernaspecten uit het asielrelaas niet heeft weergegeven tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en zij hiervan pas melding maakt tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

3.12. Inzake het motief over de beperkte kennis van zijn zus aangaande hun problemen, stelt verzoeker dat ieder zijn eigen problemen had en dat zij zich ook niet mengde in hun problemen, noch omgekeerd. Verzoeker deelde zijn problemen met de afpersers niet met zijn zus. Zij woonde apart en had haar eigen leven. Dat zij samen gevlucht zijn betekent niet dat tijdens de reis alle problemen in detail met elkaar besproken werden. Zijn zus kent slechts flarden van hun asielrelaas. Het gaat volgens verzoeker niet op dat zijn zus over zijn problemen worden ondervraagd nu zij niet is gekoppeld aan hun asielrelaas en omgekeerd.

3.12.1. De Raad acht het evenwel geenszins geloofwaardig dat wanneer familieleden besluiten samen hun land van herkomst te ontvluchten, ook al is dit om eigen redenen die losstaan van elkaar, met elkaar niet zouden communiceren over de kernelementen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht. De vaststelling dat verzoekers zus dermate onwetend is over kernelementen van verzoekers relaas doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

3.13. Met betrekking tot het motief inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betoogt verzoeker dat hetgeen genoteerd werd in de vragenlijst niet overeenstemt met zijn verklaringen en dat zijn verklaringen verkeerd genoteerd werden. Zijn verklaringen afgelegd bij de commissaris-generaal zijn wel correct. Verzoeker meent dat er geen enkel spoor terug te vinden is van de manier waarop zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tot stand zijn gekomen. Zij dienden enkel beknopt, zonder verdere details, hun relaas te vertellen. Verzoeker diende beknopt zijn verhaal te doen en er werd hem gewezen op het feit dat hij nadien bij de commissaris-generaal de mogelijkheid zou krijgen om meer details te vertellen. De vermeende tegenstrijdigheden betreffen ophelderingen en verduidelijkingen. Voor wat betreft het niet vermelden van de ontvoering van hun zoon heeft verzoeker een plausibele verklaring gegeven, met name uit bezorgdheid voor zijn vrouw.

3.13.1. De Raad benadrukt nogmaals dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door een asielzoeker een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Van verzoeker mag verwacht worden dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd genoteerd werden. Immers blijkt dat het gehoorverslag werd voorgelezen aan verzoeker in het Russisch en dat hij verklaarde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker heeft de vragenlijst voor akkoord ondertekend. De gratuite bewering van verzoeker dat zijn verklaringen verkeerd genoteerd zouden zijn, vindt geen enkele grondslag in het administratief dossier. Aan verzoeker werd voorts inderdaad meegedeeld dat hij kort de voornaamste elementen of feiten diende weer te geven die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, doch dit betekent niet dat hij daarom niet alle belangrijke elementen dient te vermelden. Er werd hem een open vraag gesteld over de feiten die wijzen op de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade waarbij verzoeker uitgebreid de kans kreeg deze aan te brengen. Verder stelde verzoeker na afloop niets meer te wensen toe te voegen (administratief dossier, vragenlijst, stuk 10, p. 1, p. 3-4.). De wijze waarop een verhoor wordt geleid, biedt op zich geen verklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen of het gewoonweg niet vermelden van belangrijke incidenten die aanleiding gaven tot de vlucht uit het land van herkomst (RvS 24 maart 2004, nr. 129.658; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). De bezorgdheid om zijn vrouw kan gelet op voorgaande niet als verschoningsgrond worden aangevoerd. Immers is het juist in het belang van de asielzoeker zelf om alle kernelementen van zijn asielrelaas onmiddellijk mee te delen. De vaststelling dat verzoeker nalaat dit te doen, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Het betoog van verzoeker dat de vastgestelde tegenstrijdigheden ophelderingen en verduidelijkingen betreffen vindt geen grondslag in het administratief dossier en kan evenmin overtuigen.

3.14. Aangaande de motivering over hun reisroute stellen verzoekers te volharden in hun verklaringen. Zij deden een beroep op smokkelaars, lieten zich leiden en hadden vertrouwen in de smokkelaars. Volgens verzoekers negeert de verwerende partij de werkelijkheid, met name dat er dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Europese Unie binnenkomen. De controles zijn niet onfeilbaar. Bovendien hebben verzoekers geen enkele reden om hun ware reisweg te verhullen. Hun reisweg vormt daarenboven niet de kern van hun asielrelaas en kan aldus niet als argument gebruikt worden om de geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Het feit dat zij hun paspoorten zijn vergeten terug te vragen is voorts geheel te wijten aan de omstandigheden van hun aankomst in België.

3.14.1. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekers op voorafmelde wijze in gebreke blijven.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden bij de strikte controles, zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoekers' geloofwaardigheid dat zij geen nadere verklaringen konden afleggen omtrent het gebruikte reisdocument en de vraag of dit getoond werd onderweg daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat verzoekers niet op de hoogte zouden zijn van de organisatie van de reis. Uit deze flagrante onwetendheid samen met de overige onaanneme-

lijkheden kan verwerende partij terecht besluiten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoekers hun internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen visum voor de reis naar België of het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Waar verzoekers nog stellen dat de omstandigheden ervoor gezorgd hebben dat zij vergeten zijn hun paspoorten terug te vragen, kunnen zij evenmin overtuigen. Immers betreft het voor verzoekers zodanig belangrijke documenten dat niet kan worden ingezien dat zij deze bij aankomst in België, een voor hen vreemd land, waarbij ervan mag uitgegaan worden dat zij zeker in bezit willen zijn van hun reisdocumenten, zouden vergeten terug te vragen. Het blote betoog van verzoekers kan aan voorgaande bespreking voorts geen afbreuk doen.

3.15. Het theoretisch betoog van verzoekers over de wijze waarop met bewijslast moet worden omgesprongen, kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente motieven waaruit de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas blijkt. De Raad verwijst nogmaals naar zijn bespreking dienaangaande onder punt 2.4.

3.16. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partijen, die tijdens het gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.17. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.18. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verder voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog over de subsidiaire bescherming verwijzen verzoekers naar de "Subject Related Briefing – Kirgizië – Situatie van Oeigoeren in Kirgizië" waaruit volgens hen niet eenduidig kan worden afgeleid dat Oeigoeren in Kirgizië geen geweld of discriminatie omwille van hun etnische afkomst hoeven te vrezen. In het administratief dossier wordt volgens verzoekers wel degelijk aangehaald dat Oeigoeren nog steeds slachtoffer worden van discriminatie en dat er bij hen een gevoel van angst leeft. Ook blijkt dat er weinig wordt geschreven over de situatie van Oeigoeren in Kirgizië. Dit betekent echter niet dat hun situatie rooskleurig is. Gebrek aan informatie kan niet uitsluiten dat Oeigoeren het slachtoffer worden van discriminatie, afpersing, mishandelingen... Het kan aldus niet worden uitgesloten dat zij in Kirgizië zullen worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.19. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden wordt uiteengezet. Verzoekers precisieren niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn zij geschonden achten zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

3.20. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande onder punt 3.3.

3.21. In de bestreden beslissingen wordt gesteld: *"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch,*

aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.” en “Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

Wat de situatie van Oeigoeren in Kirgizië betreft blijkt inderdaad uit de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en die is toegevoegd aan het administratief dossier (Stuk 14) dat er actueel niet kan worden gesteld dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal dat, hoewel er in bepaalde omstandigheden nog sprake kan zijn van discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting, dit zich niet heeft vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren onjuist is.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegronnd zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

3.22. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.23. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER